

*Gizarte-zerbitzuez berba egiten dugunean, gizarteratzeko laguntza behar duten familia eta pertsona **guztientzako** zerbitzu eta prestazioei buruz ari gara, ahalik eta autonomia handiena izan dagien eta larrialdi edo premia sozialeko egoerei aurre egin ahal diezazkien (desgaitasuna, babesgabetasuna, bazterkeria, esklusioa, mendetasuna edo arriskua).*

- Egoitzak, harrerako pisuak, eguneko zentroak, okupazio-zentroak, garraio egokitua, laguntza teknikoak, zaintzaileei laguntza eta atsedena ematea, indarkeriaren biktimak diren emakumeentzako arreta, familia-bitartekaritza, adopzioarako laguntza, prestazio ekonomikoak...

Dekalogo

1. Gizarte-zerbitzuak eskubide bat dira, osasuna, hezkuntza edo sarreraren bermea diren moduan.
2. Erantzukizun publikoko gizarte-zerbitzuen sistema herritar guztiak babesteko oinarritzko sare bat da, gero eta pertsona eta familia gehiagok bizitzaren une batean edo batzuetan erabiltzen dutena.
3. Eta egon badaude gairitu behar ez diren marra gorri batzuk. Horrenbestez, eutsi egin behar zaio, gutxienez, gizarte-zerbitzuetan orain arte egindako ahaleginari eta mantendu egin behar da prestazioen eta erantzukizun publikoko zerbitzuen inguruan egiten den gastua; ahal denetan, gainera, handitu ere egin behar da.
4. Gizarte-zerbitzuen arloan dihardugun erakundeak eta Bizkaiko Foru Aldundiko Gizarte Ekintza Sailak, krisiaren aurretik baino gehiago, bazterkeria eta pobrezia egoerak bizi dituztenei zuzendu behar dizkiegu eskura ditugun baliabideak.
5. Izan ere, kohesio faltak eta gizarte-babesean dauden defizitak eraginda, hautsi egiten dira pertsonen eta familien bizi-proiektuak, eta horrek galera dakarkio gizarteari, gizartearen egungo zein etorkizuneko garapenari.
6. Gizarte-zerbitzuak inbertsio bat dira, erretornuak dakartzkiona gizarteari nahiz ekonomiari; gainera, prebentzioarako balio du eta enplegua sortzen du.
7. Gizarte Zerbitzuen Euskal Sistema —erantzukizun publikokoa— finkatzen ari da, bai herritarrek zergak ordainduz egiten duten ahaleginari esker, bai eta sektore publikoaren nahiz gizarte-erakundeen lankidetzari esker ere; izan ere, azken horiek beti erreklamatu dute gauzatu egin behar dela erantzukizun publikoa.
8. Baina gizarte-zerbitzuak ez dira agortzen erantzukizun publikoko sisteman. Gizarteratzea eta pertsonen autonomia sustatzeko funtsezkoa da, halaber, gizarte osoaren inplikazioa, konpromisoa eta elkartasuna, bai eta hartzaile diren familia eta pertsonen parte-hartzea ere.
9. Krisia ez dugu aitzakia moduan erabili behar egun dugun gizarte-zerbitzuen sistema edo Ongizate Estatuaren beste harroin batzuk zalantzan ez jartzeko. Alderantziz, honetarako arrazoi legez erabili behar dugu krisia:
 - batetik, orain arte egindako ahaleginari eusteko, krisiak gizartean dituen ondorioei erantzun ahal izateko, nolabaiteko susperraldi ekonomikoa hasten denetik aurrera ere nabaritutako ditugu eta;
 - bestetik, gizarte-zerbitzuak bezalako tresnak zaintzeko, krisitik irteten garenean ere beharrezko izango baititugu.
10. Pertsona guztien duintasun komuna azpimarratu behar da.